

Αρείου Πάγου 302/2010 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Πηγή:

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=B8P6VD5EL2SOGQASL98SCXOBEZZ2A7&apof=302_2010

Θέμα

Αιτιολογίας επάρκεια, Ακυρότητα απόλυτη, Νόμου εφαρμογή και ερμηνεία, Περιβάλλοντος προστασία.

Περίληψη:

Καταδικαστική απόφαση για ρύπανση περιβάλλοντος κατ' εξακολούθηση από πρόθεση (Ν. 1650/1986) και απόρριψη λόγων αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικών ποινικών διατάξεων. Μέχρι να εκδοθούν οι προβλεπόμενες από τον παραπάνω νόμο υπουργικές και νομαρχιακές αποφάσεις εξακολουθούν να ισχύουν εκείνες που ίσχυαν μέχρι τότε (άρθρο 32). Εφαρμογή ως προς τον καθορισμό των επιτρεπτών ορίων των ρυπογόνων παραγόντων της υπ' αριθ. 5340/18.12.1984 νομαρχιακής αποφάσεως, που είχε εκδοθεί πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχή αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτέρως, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο. Ισχυρισμός περί ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος έπρεπε να προταθεί ως λόγος έφεσης, αφού ο εκκαλών δεν είχε εμφανισθεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Απόρριψη αυτού ως απαράδεκτου γιατί προβλήθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεοδώρα Γκοϊνή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Φράγκο, Ιωάννη Παπαδόπουλο, Ιωάννη Γιαννακόπουλο - Εισηγητή και Ανδρέα Ξένο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 20 Ιανουαρίου 2010, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανασίου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος - κατηγορουμένου Χ1, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Μιχαήλ Ζαχαριάδη, περί αναιρέσεως της 3784/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Με συγκατηγορούμενο τον Φ1. Με αστικά υπεύθυνη εταιρεία την "...", που εδρεύει στα ...και εκπροσωπείται νόμιμα και που στο ακροατήριο δεν παραστάθηκε.

Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους

λόγους που αναφέρονται στην από 4 Δεκεμβρίου 2008 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 257/2009.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή εν μέρει η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1α', 4 και 5 του ν. 1650/1986 "προστασία του περιβάλλοντος", με φυλάκιση τριών μηνών έως δύο έτη και χρηματική ποινή τιμωρείται όποιος προκαλεί ρύπανση ή υποβαθμίζει το περιβάλλον με πράξη ή παράλειψη που αντιβαίνει στις διατάξεις του νόμου αυτού ή των κατ' εξουσιοδότησή του εκδιδόμενων διαταγμάτων και υπουργικών ή νομαρχιακών αποφάσεων. Αν η ρύπανση ή άλλη υποβάθμιση του περιβάλλοντος προέρχεται από τη δραστηριότητα νομικού προσώπου, το δικαστήριο κηρύσσει αστικώς υπεύθυνο εις ολόκληρον για την καταβολή της χρηματικής ποινής και το νομικό πρόσωπο. Οι πρόεδροι διοικητικών συμβουλίων, οι εντεταλμένοι ή διευθύνοντες σύμβουλοι ανώνυμων εταιρειών, οι διαχειριστές εταιρειών περιορισμένης ευθύνης, ο πρόεδρος του διοικητικού και του εποπτικού συμβουλίου συνεταιρισμών, καθώς και τα πρόσωπα που ασκούν την διοίκηση ή τη διαχείριση άλλων νομικών προσώπων του δημόσιου ή του ιδιωτικού τομέα έχουν ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να μεριμνούν για την τήρηση των διατάξεων που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος. Για κάθε πράξη ή παράλειψη του νομικού προσώπου που εμπίπτει στην παρ. 1 του άρθρου αυτού, τα πρόσωπα αυτά τιμωρούνται ως αυτουργοί ανεξάρτητα από την τυχόν ποινική ευθύνη άλλου φυσικού προσώπου και την αστική ευθύνη του νομικού προσώπου, εφόσον από πρόθεση ή από αμέλεια δεν τήρησαν την ιδιαίτερη νομική τους υποχρέωση να μεριμνούν για την εφαρμογή των διατάξεων αυτού του νόμου. Σύμφωνα δε με το άρθρο 1 παρ. 2 του ίδιου νόμου, οι βασικοί στόχοι αυτού είναι, μεταξύ άλλων, και η αποτροπή της ρύπανσης και γενικότερα της υποβάθμισης του περιβάλλοντος, η λήψη όλων των αναγκαίων, για το σκοπό αυτό, προληπτικών μέτρων και η διασφάλιση της ανθρώπινης υποβάθμισης του περιβάλλοντος και ειδικότερα από τη ρύπανση και τις οχλήσεις. Κατά δε το άρθρο 2 του ίδιου νόμου, ως περιβάλλον νοείται το σύνολο των φυσικών και ανθρωπογενών παραγόντων και στοιχείων που βρίσκονται σε αλληλεπίδραση και επηρεάζουν την οικολογική ισορροπία, την ποιότητα της ζωής, την υγεία των κατοίκων, την ιστορική και πολιτιστική παράδοση και τις αισθητικές αξίες. Ρύπανση δε είναι η παρουσία στο περιβάλλον ρύπων, δηλαδή κάθε είδους ουσιών, θορύβου, ακτινοβολίας ή άλλων μορφών ενέργειας, σε ποσότητα, συγκέντρωση ή διάρκεια που μπορούν να προκαλέσουν αρνητικές επιπτώσεις στην υγεία, στους ζωντανούς οργανισμούς και στα οικοσυστήματα, ή υλικές ζημιές και γενικά να καταστήσουν το

περιβάλλον ακατάλληλο για τις επιθυμητές χρήσεις του. Τέλος, ως υποβάθμιση νοείται η πρόκληση από ανθρώπινες δραστηριότητες ρύπανσης ή οποιασδήποτε άλλης μεταβολής στο περιβάλλον, η οποία είναι πιθανό να έχει αρνητικές επιπτώσεις στην οικολογική ισορροπία, στην ποιότητα ζωής και στην υγεία των κατοίκων, στην ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά και στις αισθητικές αξίες. Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις του άρθρου 32§§1 και 2 του ίδιου νόμου: "1. Κάθε διάταξη που αντιβαίνει στις διατάξεις του νόμου αυτού ή ανάγεται σε θέματα που ρυθμίζονται ειδικά από το νόμο αυτόν καταργείται από την έναρξη της ισχύος του με εξαίρεση τις διατάξεις των ν. 1515/1985, 1561/1985 και 743/1977, όπως τροποποιούνται με το άρθρο 31 παράγρ. 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12 και 13 του παρόντος νόμου. Όπου για την εφαρμογή των διατάξεων του νόμου αυτού ή για τη θέσπιση των ειδικότερων ρυθμίσεων είναι αναγκαία η έκδοση προεδρικών διαταγμάτων, πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου ή υπουργικών ή νομαρχιακών αποφάσεων για την εξειδίκευση ορισμένων θεμάτων, η κατάργηση των υφιστάμενων διατάξεων επέρχεται από την έναρξη ισχύος των κανονιστικών αυτών πράξεων. 2. Οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στην εκτέλεση έργων και στην άσκηση δραστηριοτήτων, σύμφωνα με την υφιστάμενη νομοθεσία για την προστασία του περιβάλλοντος, εξακολουθούν να ισχύουν εωσότου αρχίσουν να ισχύουν τα προεδρικά διατάγματα, οι πράξεις του Υπουργικού Συμβουλίου και οι υπουργικές ή νομαρχιακές αποφάσεις που προβλέπονται από το νόμο αυτόν και ρυθμίζουν το ίδιο αντικείμενο". Κατά την έννοια των τελευταίων αυτών διατάξεων, μέχρι να εκδοθούν οι αναγκαίες, για την εφαρμογή του νόμου αυτού, υπουργικές και νομαρχιακές αποφάσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις του άρθρου 11, εξακολουθούν να ισχύουν εκείνες που ίσχυαν μέχρι τότε, έστω και αν έχουν εκδοθεί πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου, αφού η κατάργησή τους επέρχεται από την έναρξη της ισχύος των νέων. Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο, δεν υπάρχει δε έλλειψη αιτιολογίας και στην περίπτωση που αυτή εξαντλείται σε επανάληψη του διατακτικού της αποφάσεως, το οποίο, όμως, εκτός από τα τυπικά στοιχεία του κατηγορητηρίου, περιέχει και πραγματικά περιστατικά τόσο αναλυτικά και με τόση πληρότητα, ώστε να καθίσταται περιττή η διαφοροποίηση της διατυπώσεως του σκεπτικού της. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαιτέρως, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και

εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού ή σκοπός επελεύσεως ορισμένου πρόσθετου αποτελέσματος. Ειδικώς, ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως. Όταν δε εξαίρονται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως γιατί δεν εξαίρονται τα άλλα. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφοιλωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (Ολ. ΑΠ 3/2008).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 3784/2008 απόφασή του, το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα για ρύπανση περιβάλλοντος κατ' εξακολούθηση και τον καταδίκασε σε ποινή φυλακίσεως 7 μηνών, ανασταλείσα, και χρηματική 5.000 €. Στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δικάσαν Εφετείο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ανελέγκτως, κατά λέξη, τα εξής: "...αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι κατηγορούμενοι (ο αναιρεσείων και ο συγκατηγορούμενός του Φ1) ήταν κατά το έτος 2002 ομόρρυθμα μέλη και

διαχειριστές της Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "...", η οποία λειτουργούσε στην περιοχή ... εργοστάσιο επεξεργασίας φρούτων. Τα απόβλητα του εργοστασίου αυτού διοχετεύονταν στον ποταμό Την 11η Ιουλίου, την 13η, 22α και 28η Αυγούστου και την 12η Σεπτεμβρίου 2002, διενεργήθηκε από τους αρμοδίους υπαλλήλους της Νομαρχίας Πέλλας αυτοψία στο ως άνω εργοστάσιο. Κατά την αυτοψία διαπιστώθηκε ότι οι κατηγορούμενοι από πρόθεση δεν μερίμνησαν τις χρονολογίες αυτές για την τήρηση της υποχρέωσής τους για βιολογική επεξεργασία των υγρών αποβλήτων από την άνω δραστηριότητα του νομικού προσώπου που εκπροσωπούσαν στο σύνολό τους σε εφαρμογή των διατάξεων, που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος και συγκεκριμένα τμήμα των υγρών αποβλήτων από την άνω δραστηριότητα του νομικού προσώπου που κατέληγε στον ποταμό ..., διοχετευόταν σ' αυτόν χωρίς βιολογική επεξεργασία μόνο από κόσκινο κατακράτησης των στερεών. Από τα εν λόγω υγρά απόβλητα λήφθηκαν δείγματα από την έξοδο του συστήματος επεξεργασίας αυτών τα οποία στάλθηκαν προς ανάλυση στο εργαστήριο χημικών αναλύσεων του τμήματος προστασίας περιβάλλοντος του Υπουργείου Μακεδονίας - Θράκης. Από τις αναλύσεις των σχετικών δειγμάτων διαπιστώθηκε ότι την 11η Ιουλίου 2002 με δραστηριότητα του εργοστασίου πλυσίματος και εκπυρήνωσης κερασιού, την 13η, 22α και 28η Αυγούστου 2002 με δραστηριότητα επεξεργασίας ροδάκινου και την 12η Σεπτεμβρίου 2002 με δραστηριότητα επεξεργασίας πιπεριάς, οι παράμετροι COD, BOD και SS, που με την υπ' αριθμ.5340/18.12.1984 απόφαση των Νομαρχών Ημαθίας, Θεσσαλονίκης και Πέλλας, που σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 2 του ν. 1650/1986 εξακολουθεί να ισχύει, αφού δεν εκδόθηκε νεώτερη κανονιστική διάταξη που να καθορίζει διαφορετικά όρια, ορίζονται κατ' ανώτατο όριο σε 120, 40 και 50 mg/l αντίστοιχα, υπερέβαιναν τα όρια αυτά. Ειδικότερα:1) Ο παράγων COD την α) 11η Ιουλίου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 132, 124 και 132 mg/l, β) 13η Αυγούστου 2002 σε τέσσερα δείγματα ήταν 123, 1019, 957 και 949 mg/l, γ) 22α Αυγούστου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 1307, 1311 και 1315 mg/l, δ) 28η Αυγούστου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 1440, 1496 και 1448 mg/l και ε) την 12η Σεπτεμβρίου 2002 σε έξι δείγματα ήταν 224 mg/l. 2) Ο παράγων BOD την α) 13η Αυγούστου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 300, 225 και 230 mg/l, β) 22α Αυγούστου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 780, 760 και 750 mg/l, γ) 28η Αυγούστου 2002 σε τρία δείγματα ήταν 945, 983 και 1050 mg/l και δ) την 12η Σεπτεμβρίου 2002 σε έξι δείγματα ήταν 71, 76, 86, 86, 83 και 81 mg/l και 3) ο παράγων SS την 22α Αυγούστου 2002 σε ένα δείγμα 55 mg/l. Οι παράγοντες αυτοί στις ως άνω υπερβολικές ποσότητες προκάλεσαν παθογόνους μικροοργανισμούς στον ποταμό ...και τον κατέστησαν ακατάλληλο για τις επιθυμητές χρήσεις του. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι οι κατηγορούμενοι".

Με αυτά που δέχθηκε, το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση την απαιτούμενη, κατά τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία για την κρίση του ότι ο αναιρεσείων, ως ομόρρυθμος

εταίρος και συνδιαχειριστής (μετά του άνω συγκατηγορουμένου του) της εταιρίας "...", τέλεσε την πράξη για την οποία καταδικάστηκε. Συγκεκριμένα, εκτίθενται στην απόφαση, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν από την αποδεικτική διαδικασία, τα οποία συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της ρυπάνσεως περιβάλλοντος κατ' εξακολούθηση, για το οποίο πρόκειται, τα αποδεικτικά μέσα, από τα οποία αποδείχθηκαν τα περιστατικά αυτά, καθώς και οι σκέψεις υπαγωγής τους στις ανωτέρω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις και σ' αυτές των άρθρων 26§1 α, 27, 98 ΠΚ που εφαρμόστηκαν, οι οποίες δεν παραβιάστηκαν ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα, παρατίθεται στην απόφαση ότι ο αναιρεσείων (και ο συγκατηγορούμενός του) από πρόθεση δεν μερίμνησε για την τήρηση της υποχρεώσεώς του για βιολογική επεξεργασία των υγρών αποβλήτων από τη δραστηριότητα της εταιρίας του (χωρίς, όπως αναφέρθηκε, να απαιτείται ιδιαίτερη αιτιολογία για την ύπαρξη του δόλου), ότι από την παράλειψή του αυτή προήλθε ρύπανση του περιβάλλοντος (του ποταμού ..., όπου διοχετεύονταν τα απόβλητα), με αρνητικές επιπτώσεις στο οικοσύστημα, καθόσον προκλήθηκαν παθογόνοι μικροοργανισμοί στον ποταμό αυτό, η νομαρχιακή απόφαση που καθόριζε τα επιτρεπτά όρια των παραγόντων COD, BOD και SS (η οποία εξακολουθούσε, κατ' άρθρο 32§ 2 του ν. 1650/1986, να ισχύει, αφού δεν είχε εκδοθεί νεώτερη κανονιστική διάταξη που να καθορίζει διαφορετικά όρια), καθώς και οι καθ' υπέρβαση των ορίων αυτών ποσότητες που ανιχνεύθηκαν. Επομένως, οι, από το άρθρο 510§1 περ. Δ' και Ε' ΚΠΔ, πρώτος, δεύτερος, τέταρτος και πέμπτος λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και συγκεκριμένα γιατί α) δεν γίνεται στην απόφαση πλήρης και σαφής αναφορά των στοιχείων που θεμελιώνουν την ευθύνη του αναιρεσείοντος, β) δεν εκτίθενται περιστατικά που να είναι δυνατόν να θεμελιώσουν την τέλεση της αξιόποινης πράξης που αποδίδεται στον αναιρεσείοντα εκ προθέσεως, γ) δεν αναφέρεται ποια διάταξη νόμου ή ποιο κατ' εξουσιοδότηση νόμου εκδοθέν διάταγμα ή υπουργική ή νομαρχιακή απόφαση προβλέπει τα όρια των ρύπων, τα οποία υπερέβη ο αναιρεσείων και δ) η υγειονομική διάταξη και η νομαρχιακή απόφαση που εφαρμόστηκαν δεν ίσχυαν κατά τον επίδικο χρόνο γιατί εκδόθηκαν προγενέστερα από την ισχύ του ν. 1650/1986 και, επομένως, δεν είχαν εφαρμογή μετά την έναρξη της ισχύος αυτού, εφόσον, κατ' άρθρα 14§1 και 15§1 αυτού, έπρεπε να εκδοθεί απόφαση των συναρμοδίων υπουργών που να καθορίζει τις οριακές τιμές ρυπάνσεως του περιβάλλοντος, η οποία δεν έχει εκδοθεί, είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι. Από τις διατάξεις των άρθρων 173 παρ.1, 174 παρ.2, και 321 παρ.1 στοιχ. δ' και 4 ΚΠοινΔ, προκύπτει ότι το κλητήριο θέσπισμα, με το οποίο κλητεύεται ο κατηγορούμενος στο ακροατήριο, πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων στοιχείων, τον ακριβή καθορισμό της πράξης για την οποία κατηγορείται, και μνεία του άρθρου του ποινικού νόμου που την προβλέπει, ως άρθρο του ποινικού νόμου νοείται κάθε διάταξη που τυποποιεί το έγκλημα και καθορίζει την απειλούμενη ποινή. Διαφορετικά υπάρχει

σχετική ακυρότητα, η οποία καλύπτεται, αν, εκείνος που κλητεύθηκε στη δίκη εμφανιστεί και δεν προβάλλει αντιρρήσεις στην πρόοδο της δίκης. Αν ο κατηγορούμενος δεν εμφανισθεί, τότε η ακυρότητα αυτή δεν καλύπτεται και μπορεί να προταθεί στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μόνο με λόγο έφεσης κατά της εκκλητής απόφασης. Εφόσον η εν λόγω ακυρότητα δεν προταθεί ως λόγος έφεσης καλύπτεται. Αν δεν καλυφθεί η ακυρότητα αυτή, ιδρύεται λόγος αναιρέσεως, κατά το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Β ΚΠΔ. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλομένης αποφάσεως σε συνδυασμό με την υπ' αρ. 77/27.7.2005 έφεση του αναιρεσείοντος, που άσκησε κατά της πρωτοβάθμιας υπ' αριθ. 430/2005 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Γιαννιτσών, που επιτρεπώς επισκοπούνται, προκειμένου να ερευνηθεί το παραδεκτό του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων, εκπροσωπούμενος στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, ως απών, από τον συνήγορό του, προέβαλε ακυρότητα του κλητηρίου θεσπίσματος, συνιστάμενη στο ότι δεν αναφέρεται σ' αυτό ότι εκδόθηκε απόφαση των συναρμοδίων Υπουργών καθορίζουσα τα ανώτερα όρια της ρυπάνσεως, αφού η μνημονευόμενη νομαρχιακή απόφαση δεν μπορούσε να προηγηθεί της ισχύος του ν. 1650/1986 και, επομένως, δεν ίσχυε μετά την έναρξη της ισχύος του νόμου αυτού. Ο ισχυρισμός αυτός, που προβλήθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης κατά τη συζήτηση της εφέσεως του αναιρεσείοντος και όχι με το εφετήριο αυτού, απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση ως απαράδεκτος, γιατί προβλήθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του ακροατηρίου του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου. Με το να απορρίψει το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης τον ως άνω αυτοτελή ισχυρισμό, δεν παραβίασε τις προαναφερόμενες διατάξεις και δεν κατέστησε αναιρετέα την απόφασή του, εφόσον η ως άνω ακυρότητα, που δεν προτάθηκε με την έφεση, καλύφθηκε, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, ανεξαρτήτως του ότι ήταν και μη νόμιμος, αφού, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας, η ως άνω νομαρχιακή απόφαση εξακολουθούσε να ισχύει και μετά την έναρξη ισχύος του ν. 1650/1986. Επομένως, ο τρίτος, από το άρθρο 510§1 περ. Β' ΚΠΔ, λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση γιατί, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 321 ΚΠΔ, απορρίφθηκε ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος περί ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος, είναι αβάσιμος και απορριπτός.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη αίτηση και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠοινΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπ' αριθ. 68/4 Δεκεμβρίου 2008 αίτηση του Χ1, για αναίρεση της υπ' αριθ. 3784/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 3 Φεβρουαρίου 2010. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 12 Φεβρουαρίου 2010.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ